

SUSANNE BURELO

det mest naturliga

Om längtan efter barn – och om att välja bort

Utgiven av Blue Publishing, www.blue.se
© Susanne Burelo

OMSLAG: Eva Karlsson
FOTO OMSLAG: Lars Hallström
FÖRLÄGGARE: Stefan Lundström
ISBN 978-91-86293-87-1
TRYCK: Scandbook, Falun 2020

DEN RÖDBRUNA TEGELBYGGNADEN tornade upp sig mot den klarblå himlen. Dess symmetriska vinklar visade ingenting av det hopp och den förtvivlan som doldes bakom den stillsamma fasaden. Liv och död, vägg i vägg, under ett och samma tak. Det slottslika husets harmoniska linjer gav ett förrädiskt intryck av trygghet. Tystnad och integritet.

Människorna som passerade in genom de massiva träportarna bar alla på det stenansikte som byggnaden inbjöd till. Fönstren gapade lika svarta som tomheten i patienternas ögon. Ingen av dem avslöjade sitt ärende. Där skiljde sig de utpasserande från de andra. I deras ansikten hade fasaden krackelerat. Ansiktsdragen hade mjuknat eller lösts upp beroende på vad läkarna som huserade innanför stenmurarna lämnat för besked. Endast vi som varit därinne visste hur bedräglig stillheten som rådde där utanför var.

Medan min kropp larmade, fara! fara! vänd om! tvingade jag mig att fortsätta min vandring genom de spjutspetsförsedda järngrindar som avskärmade den massiva byggnaden från yttervärlden.

Jag hade inget val. Världen utanför grindarna var än så

länge fri och hoppfull, men när beslutet väl var taget skulle jag på nytt öppna portarna och kliva in i det kaos som varit så nära att sluka mig. Ändå gjorde jag det. För därinne fanns även hoppet. Hoppet om sann lycka.

Vid grinden möttes jag av en kvinna i smutsiga kläder med bedjande blick och en skramlande pappersmugg. Hon log igenkännande, men det var omöjligt. Jag hade inte passerat grinden på minst fyra år. Mycket hade förändrats sedan dess.

Jag kunde inte avgöra hennes ålder. Kanske var vi jämn-gamla. Hon visade upp ett fotografi av en familj med flera barn. Var de hennes barn? Hon kanske redan var mormor.

Jag mötte hennes blick, den var trött och sorgsen. "Please, mama, please!"

Jag ryckte till. *Mama*. Orden skar i mig. Som om hon visste.

Jag hade antagligen lika lite förståelse för hennes situation som hon för min, men den trötta, hoppfulla blicken där ljuset släcktes av en fortsatt tom mugg, kände jag igen. Att utlämna sin kropp och själ till andras goda vilja utan att veta om belöningen skulle komma. Även jag en tiggare. Snälla, hjälp mig. Ge mig ett barn.

Jag skyndade vidare genom grinden utan att ge någonting i koppen och fylldes genast av dåligt samvete. Jag borde ha gett henne en slant. Om inte för hennes, så för min egen skull. Karma. Om det misslyckades nu var det kanske för att jag inte gett kvinnan en ynka liten tia.

Jag kände en impuls att vända tillbaka, men stod emot. Så här var det varje gång. Processen trängde sig in i minsta tanke, minsta handling och gav den alltför stora

proportioner. Tankarna förgiftades. Istället för att se en kvinnas fattigdom och lidande, nästlade sig förbjudna tankar in. Sting av avundsjuka som jag hastigt slog undan. Så många barn. Det är inte hon som är fattig.

Barnen, livets gåva. Var det så hon såg det också, en gåva, eller var de kanske en belastning, för många munnar att mätta? Visste hon att hon var rik, att det hon hade var ovärderligt? Men i den värld jag tvingats in fanns också en konkret prislapp, i kronor och ören, och slutnotan kunde överstiga långt mer än en genomsnittlig årsinkomst.

Det finns ingen rättvisa. Varken för henne eller för mig.

Vad hade jag för rätt att döma. Jag visste ingenting om henne. Kunde mina giftiga tankar få mina äggstockar att sluta att fungera? Skulle jag straffas så att min livmoder inte skulle kunna ta emot ett befruktat ägg?

Processen hade redan börjat. Där allt hopp sattes till några få cellers vara eller icke vara. Där skrockfullheten blev lika hoppingivande som förödande. Trodde jag på allvar att jag skulle vilja byta liv med henne? Men längtan är för stark för att perspektiven ska framträda nyktert. Det skapar desperation och det var den jag kunde relatera till. Egentligen visste jag att ingenting i de tankar som dök upp skulle ha någon som helst betydelse. Allt som krävdes fanns därinne innanför de tjocka tegelväggarna. Därinne fanns kompetensen och magin. Vetenskapen och hoppet. Allt annat var bara spöken som klöste i bröstet.

När den stora porten till Sophiahemmet slutits bakom min rygg hade jag återigen klivit in i bubblan av ovisshet och maktlöshet som skulle vara min tillvaro under en lång tid framöver.

JAG VAR LIVRÄDD. Att skaffa barn var ingen självklarhet för mig. Snarare tvärtom. Att få barn var så definitivt. Vårt liv skulle för all framtid vara förändrat. Alla drömmar som inte uppfyllts nu skulle kanske aldrig bli uppfyllda och jag var inte säker på att barn var en sådan dröm för mig. Var jag redo? Skulle jag någonsin bli redo? Fast å andra sidan kunde jag inte veta det förrän jag försökt. Problemet var att barn var ingenting man bara försökte. Det var på livstid. Från den dagen jag blev gravid skulle jag för all framtid vara bunden till en annan person. Jag skulle aldrig kunna bryta upp och börja om. Aldrig helt. För vi skulle alltid vara förbundna, jag, min man och barnet. Det var svindlande. Det som för många var det mest naturliga, var för mig skräckinjagande. Jag hade alltid varit mån om min frihet. Det var för den jag hade kämpat. Att bli fri, obunden och oberoende. Det var för den jag hade utbildat mig och satsat på en karriär. Det största hindret för en kvinna, det som kunde ställa allt på ända, var att bli önskat gravid.

För mig hade det varit den största fasan att bli gravid. Jag hade alltid varit noga med att skydda mig. Att förhindra katastrofen att hända. Att skydda min frihet, mitt

oberoende, min själviskhet. Jag hade levt med den visheten så länge jag kunde minnas. Barn var inte för mig. Jag kunde inte sätta ett barn till livet, ett oskyldigt litet liv, som sedan kunde förstöras av mig. Det var ofrånkomligt. Hur kunde man annat än misslyckas, det fanns så många fällor att gå i, så många misstag jag kunde fylla detta ofyllda blad med. Hur visste man vad som var rätt? Jag tyckte så synd om det lilla stackars ensammas barnet. Jag ömmade för det. Så mycket att det började bli verkligt. Någon måste ju ta hand om det. Någon som aldrig skulle kunna överge det. Någon som kunde ge det sitt allt och aldrig svika, och denna person måste vara jag. Jag var mamman till detta lilla ofödda liv som någonstans väntade på att få bli ett barn, och jag skulle klara det.

Det här är en berättelse om det mest naturliga i livet, att skaffa barn. Om barnlängtan och kampen att bli gravid genom ivf när biologin inte är där.

En resa genom spruckna drömmar, sargade kroppar, hopp och förtvivlan. Om det som oftast tas för givet.

Från renaste lycka till mörkaste avgrund då det förödande beskedet kommer, att barnet vi väntar har Downs syndrom.

Då allting rasar och ingenting längre känns naturligt.

